

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVII. De terrae motu qui Tyberii temporibus contigit Antiochiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. ιε΄.

Ὅτι χοσροὺς προσθυμίας δὲ ἔπεισαν ἐτελεύτησεν· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ἠρμισδάς, τῆς περσῶν ἀρχῆς ἀνιλάειος.

Τὼ δὲ χοσροὺς μύριον ἀχρῶ ἐπιχρῶθέν, ἀλύοντα ἑκάμηχανῆν, καὶ τῇ παλιρροία τῆς λύπης καταπονιωθέντα, τῶ βίαι δειλαίως ἀφείλετο, σῆλῳ ἀθάνατον τῆς αὐτοῦ φυγῆς ἀναθέντα, ὃν γέγραφε νόμον, μηκέτι βασιλέα πρὸς ὧν κτ' ῥωμαίων σρασηγῆν. βασιλεὺς δὲ ὁρμισδῆς ὁ τότε παῖς· ὃν υἱὸς ἑατέον, ἐπεὶ τὰ ἐξῆς πρὸς ἑαυτὸν με καλεῖ, καὶ τὴν εὐμῶν τῶ λόγῳ ἀπεκδέχετο.

Κεφ. ις΄.

Τῆς ἐπίσκοποι τὸ πῶν καὶ τῶ μεγάλων ἦσαν παρρησιῶν.

Ἰὼάννης τῶ καὶ καὶ ἐλίνε τῆς ἐνέειδεν μετασάλλει διαίτης βόνοσθ ὅδῳ ὀιακας τῆς ἐπίσκοπῆς ῥώμης ἐγγχειρί(ε), καὶ μετ' αὐτὸν ἕτερο ἰωάννης, πελαγιῶ τε αὐ. ἔβασιλίδει μὲ ἰωάννω, ὁ πρὸ γε αὐτῶ ἐτυχιῶ. μὲ ἰ ἀπολιναρίων ἰωάννης τὸν ἀλεξάνδρειας διαδέχεται θρόνον, μετ' ὃν εὐλόγιῶ. ἐπὶ ἣ τὴν ἱεροσολύμων ἀνεῖσω ἱεροσύνην, μὲ μακαρίου ἰωάννης, ἐν τῇ καλεμένη τῶν ἀκοιμήτων μονῇ τὸν ἀσκητικὸν βίον ἀγωνισάμενο, μηδ' ἐνὸς νεωτεριστοῦ ἐπὶ τῶ ἐκκλησιαστικῶ καὶ ἄσασιν.

Κεφ. ιζ΄.

Ἡεὶ τ' ἰγρονότῳ ἐπὶ τῶν ἐν ἄντιοχείᾳ σεισμῶ.

Ἀνα δὲ τὴν θεαπολιτανῶν, καὶ τὴν γείτονα δάφνην, τῆς ἐρίαι καὶ σαεθῶ πρὶ τὸν ἔτῳ τὴν βασιλείαν διακυβερνήσει, κλονῶ τε τῆς γῆς γέγονεν ἰξασίσι ἐς αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σαθεράτατον, ὅτε καὶ σύμπασα δάφνη τῶν σεισμῶ ἔργον γέγονε. τῶν ἐν θεαπόλει δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομιῶν διαρραγισῶν μὲν μέχρι τῆς γῆς αὐτῆς. ἔμῳ ἐς ἑδάφῳ γόνυ κλινασῶν. γεγονάσι ἣ καὶ ἕτερα ἔνια λόγῳ πολλῶ ἄξια, ἀνά τε θεαπολιν αὐτῶν τὴν βασιλεύσαν.

CAP. XV.

Quomodo Chosroes cladem suam agere fecerit, ex hac luce migravit, & filius ejus Hormisda ei in regnum successit.

CHOSROEM verò anxium & ad consilii inopiam redactum, & reciproci doloris fluctibus submersum, immensa quædam ægritudo animo ejus obfusa, ex hac vita subduxit: cum perpetuum fugæ suæ monumentum posteris reliquisset legem illam quam scripsit, ne posthac Persarum Rex contra Romanos exercitum duceret. Post hunc Hormisda ejus filius, Persarum regnum suscepit. Sed ista nunc omittenda sunt, quandoquidem sequentia me ad se vocant, & sermonis nostri cursum expectant.

CAP. XVI.

Quinam eo tempore majorum Ecclesiarum fuerint Episcopi.

PER idem tempus, cum Joannes qui alio nomine Catelinus dicebatur, ex hac vita migrasset, Bonofus Episcopatus Romani gubernaculum suscepit. Huic successit Joannes alter, quem deinde excepit Pelagius. Constantinopolitanæ autem Ecclesiæ sacerdotium Joanne mortuo recepit Eutychius, qui jam ante Joannem illud obtinuerat. Alexandrinam verò sedem post Apolinarem rexit Joannes, & post Joannem Eulogius. Ad Hierosolymitanæ autem Ecclesiæ pontificatum post Macarium evedus est Joannes, qui in Accemitenfī monasterio religiosæ vitæ instituta didicerat: nec quidquam rerum novarum in Ecclesia tentatum est.

CAP. XVII.

De Terra motu qui Tiberii temporibus contigit Antiochia.

ANTIOCHIÆ verò & in suburbano Daphnenfī, cum Tiberius Cæsar annum tertium Imperii ageret, ipso meridiei ferventissimo æstu, ingens extitit terræ motus. Quo Daphne quidem univèrsa funditus prostrata est: Antiochiæ verò ædificia, tam publica, quam privata, ad terram usque disrupta, nec tamen collapsa sunt ad solum usque. Alia quoque nonnulla, commemoratione in primis digna, tum in eadem urbe, tum Constantinopoli con-

tigerunt, quæ utramq; urbem non mediocriter commoverunt, & in maximas turbas conjecerunt: Initium quidem fortita ex zelo Dei, finem verò prorsus Deo dignum confecuta. De quibus jam aggrediar dicere.

CAP. XVIII.

De motu adversus sceleratum Anatolium.

ERAT tunc Antiochia Anatolius quidam, vir initio quidem unus ex plebe, & ex sellulariis opificibus; sed qui postea ad Magistratus & ad alia munera nescio quo modo irreperat. In ea igitur urbe degens, quæ tum habebat negotia administrabat. Ex quo factum est, ut maximam familiaritatem contraheret cum Gregorio illius urbis Antistite. Quipe illum adibat frequentissimè, partim ut cum eo colloqueretur, partim ut ex crebra ejusdem conluctudine majorem sibi auctoritatem conciliaret. Hic aliquando diis sacrificasse deprehensus est. Cumque eo nomine in iudicium vocatus esset, inventus est sceleratus ac præstigiator, & innumeris flagitiis cooperatus. Verùm Comitem Orientis corrupit pecuniâ, parumque abfuit quin dimitteretur unâ cum focis: habebat enim alios ejusdem farina homines, qui simul cum ipso comprehensi fuerant: nisi populus insurgens, gravi seditione excitata id consilium discussisset. Sed & contra ipsum Antistitem vociferabantur, eum quoq; illius consilii participem esse clamantes. Turbulentus etiam atque exitialis quidam demon nonnullis persuaserat, eum detestandis sacrificiis unâ cum Anatolio interfuisse. Hac de causâ Gregorius in extremum discrimen adductus est, cum populus gravissimas in illum impressiones fecisset. Atq; hæc suspicio tantopere increvit, ut Tiberius quoq; Imperator ex ipsius Anatolii ore veritatem discere voluerit. Jussit igitur ut Anatolius cum focis ad urbem Regiam confestim perduceretur. Quo comperto, Anatolius ad imaginem Deiparæ quæ fune appensa erat in carcere, procurrens manibus post tergum circumplicatis, supplicis atque orantis speciem palam exhibuit. At illa hominem detestata, & sceleratum Deique hostem coarguens, faciem suam penitus retrò avertit: spectaculo plane horrendo, & sempiterna memoria digno, quod ab universis,

A ἄπερ ἀμφοτέρως ἀνείραξε καὶ ἐς μεγίστην θορύβον ἐξέβαλε χευσσε, τὴν ἀφορμὴν ἐν τῇ Ζήλῃ λαχόντα, καὶ πέρας θεοπρεπῆς δέξασθαι, ἀκλίεξων ἀρχομαι.

Κεφ. ιη΄.

Περί τῆς ἐπινασάσεως, ἡ καὶ ἡ ἐναγῆ ἀνατόλιου.

AΝΑΤΟΛΙΟΣ τις, πρῶτα μὲν εἰς τὴν πόλιν ἑλθὼν τε καὶ Ἐπιδικεῖων κατὰ μέρος, ὡς ἔργον ἢ δέχων τε καὶ ἑτέροις πειράγμασι καὶ οἰδ' ὅπως ἐπεσφρήσας ἑαυτὸν, ἀνατὼν θεοπολιῶν τὴν διάβασιν εἶχεν. ἔνθα καὶ διὰ τὴν ἐν χερσὶ πειράγματα δὲ ὡν καὶ συνήθη μάλιστα γρηγορίῳ γεγονόν τῶ τῆς αὐτοῦ πλεως παρέρθη συγγά τε πρὸς αὐτὸν φωνήσας τὰ μὲν καὶ πειράγματα διαλεξάμενος. τὰ δὲ καὶ μείζων δυνάμιν ἐν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπος μὲν μὲν. ἔδει Ἐπιδικεῖας ἦλθε, καὶ πρὸς ἐνδύνας κληθεῖς, ἐφωρέθη δὲ Ζαχαρίας καὶ γόνος, ἔς μνημοῖς ἀποπήμασι διειρημένον. ἔξω νεύεται ἢ τὸν τῆς ἐπίσκοπος ἠγέμενος καὶ μικρὰ ἀν' ἀφαιθῆ σὺ τῶ τῶ ἀμφοῦ αὐτοῦ. εἶχε γὰρ καὶ ἑτέροις ὁμοθεῖς, οἱ συνήθησασιν εἰ μὴ γε ὁλεως ἀνασας, καὶ πάντα κινήσας, τὸ σκέμμα δέελυσεν. ἐπεβόων ἢ καὶ τὴν ἱερείως φάσκοντες καὶ αὐτὸν κοινοῦσαι τὴν βουλήν. ταραξίας δέ τις καὶ ἀλήθειαν δαίμων ἀνέπεισεν ὄντας, ὡς καὶ θυσιῶν σὺ ἀνατολίῳ παρενέβαλεν. ἐν δὲ τῶ καὶ πρὸς ἕχθρον ἦλθε κιδύνη γρηγορίῳ, ἐσθδ' ἡμεγάλων καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν δήμε γρηγορίῳ. καὶ τοσούτον ἦρθη τὰ τῆς ἑπινοίας, ὡς καὶ βασιλέα τιβέρειον ζήτησαι τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς ἀνατολίας φωνῆς ἐκμαθεῖν. καὶ δὲ δὲ καὶ ἀνατόλιον καὶ ἐστὶ ἀμφοῦ αὐτὸν τὴν βασιλέως τάχιστα καταλαβεῖν. ἄπερ ἐργασίας ἀνατόλιῳ, ἐπὶ τῶ εἰκόνῳ τῆς θεοτόκου καὶ τὴν εἰρήλῳ καλωδίῳ αἰωρημένης, ἐσθδ' ἡμεγμάτων, ἔς ὀπίσω τὰ χεῖρας ἀεισερέλως, τὸν ἐκ τῶν ὄντων καὶ δέομνον ἀπήγειλεν. ἢ ἢ, μυσταγθεῖσα ἔς τὸν ἐναγῆ καὶ θεομισθὶ διελέγχεσασα, τέλειον ἐν τῶ μπαλιν μέλεισραφῆ, βασιμα φελκῶδες, καὶ τῆς αἰε μνήμης ἀξίον ὅπερ ἔσθδ'